

Притулок
Меделін Ру

Притулок #1

Старі стіни зберігають багато моторошних таємниць... 16-річний Ден Кроуфорд і гадки не мав, що в літньому студентському гуртожитку колись була лікарня для душевнохворих злочинців. Досліджуючи потаємні куточки колишньої психушки, Ден зіткнеться тут із темними таємницями, дивним чином пов'язаними з його минулим... Унікальні фотографії реальних занедбаних психлікарень занурять вас у моторошну атмосферу нестримного кошмару!

Меделін Ру

Притулок

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Публікується з дозволу HarperCollins Children's Books, підрозділу
HarperCollins Publishers

Перекладено за виданням: Roux M. Asylum: A Novel / Madeleine Roux. – New York: HarperCollins Publishers, 2013. – 320 p.

© HarperCollins Publishers, 2013

© DepositPhotos.com / bomg11, Carmen Gonzalez, Trevillion Images,
обкладинка, 2014

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2016

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє
оформлення, 2016

* * *

У п'їтьмі я довго стежив, дивніі думки мережив, Смертним досі невідомі.
Довго так стояв дарма.[1 - Переклад Анатолія Онишка.]

Едгар Аллан По

Пролог

Побудований з каменю – темного сірого каменю, він ховався від цікавих поглядів за стіною незворушних гір. Той будинок був для тих, хто не міг подбати про себе, для тих, кому вчувалися голоси, для тих, у кого були химерні думки, для тих, хто робив дивні вчинки. У тому будинку таких людей тримали під замком. Якщо вже потрапили сюди, то більше ніколи не могли звідси вийти.

Розділ № 1

Дену здавалося, що його от-от знудить.

Ось уже п'ять миль[2 - Миля – британська та американська міра довжини, приблизно дорівнює 1,6 км.] таксі підстрибувало на вузькій, всипаній гравієм дорозі, і від цього нервового збудження хлопця тільки посилювалось. Водій усю дорогу нарікав на вибоїни і здуті шини. Дену залишалося хіба сподіватися, що той не вимагатиме компенсації завданих збитків, адже добратися сюди з аеропорту було й так недешево.

Хоча було ще перед полуднем, надворі було досить тьмяно – а все через густий ліс по обидва боки дороги.

«У такому лісі легко заблукати», – подумав Ден.

– Ти ще там живий?

– Що? А, так, усе добре, – відповів Ден, раптом зрозумівши, що не вимовив жодного слова, відколи сів у таксі. – Чекаю на рівнішу дорогу.

Нарешті автівка вибралася з лісу і світ навколо став строкатим та почав виблискувати на сонці сіро-зеленими барвами.

А ось і він – Нью-Гемпширський коледж. Саме тут Ден мав провести наступні п'ять тижнів.

Ці літні курси – рятувальне коло для Дена – весь рік були для хлопця славнозвісним світлом у кінці тунелю. Він буде з дітьми, які хочуть учитися, які вчасно виконують домашні завдання, а не поспіхом шкрябають щось біля своїх шафок, поки не продзвенів дзвоник. Йому дуже хотілося швидше потрапити туди.

Визирнувши з вікна, Ден побачив будівлю, знайому йому з фотографії на сайті коледжу. Чарівні цегляні корпуси в колоніальному стилі оточували двір, укритий бездоганно скошеною смарагдово-зеленою травою. Саме там він і буде навчатися. На галявині вже було кілька ранніх пташок, що кидали одне одному фризбі. Коли це вони встигли заприятелювати? Може, тут і справді буде дуже легко.

Водій завагався, запримітивши на перехресті знак «стоп»; справа по діагоналі була простенька, але чепурна церква з білим шпилем, а за нею тягнувся ряд будинків. Трохи подавшись уперед, Ден побачив, що водій увімкнув правий поворот.

– Узагалі-то нам ліворуч, – ледь чутно мовив Ден, утискуючись у сидіння.

Таксист знизав плечима.

– Якщо ти так кажеш. А то ця клята штукovina ніяк не може вирішити. – Ніби на підтвердження своїх слів водій гепнув кулаком по екрану GPS-навігатора, прикрученого до панелі приладів. Скидалося на те, що їхній маршрут закінчувався прямісінько в цьому місці.

– Нам наліво, – повторив Ден, цього разу не так упевнено. Він не міг точно сказати, звідки знає дорогу, бо не вивчав маршрут заздалегідь, але було щось таке у цій маленькій церкві, що навіювало спогади, та й навіть якщо не спогади, це підказував якийсь внутрішній інстинкт.

Ден барабанив пальцями по сидінню, йому вже кортіло дізнатись, де він буде мешкати. У студентському гуртожитку робили ремонт, тому учнів підготовчих курсів мали розмістити в старій будівлі, що називалася Бруклін. У студентській брошурі було зазначено, що ця будівля була «колишнім закладом для душевнохворих та історичною пам'яткою». Іншими словами – притулок для божевільних.

Тоді Ден ще здивувався, чому на сайті коледжу не було фотографій Брукліну. Але він зрозумів це, шойно таксі завершило за ріг і з'явився будинок.

Незважаючи на те, що фасад було нещодавно пофарбовано, а якийсь заповзятливий садівник трохи переборщив, висадивши вздовж доріжки яскраві кушки гортензії, Бруклін бовванів у кінці дороги, наче застереження. Ден ніколи б не міг подумати, що будинок може виглядати загрозливо, але Бруклін переконав його, що таки може. Хлопцю навіть здавалося, що будинок за ним стежить.

«Зараз же розвертайся», – прошепотів голос у хлопцевій голові.

Ден здригнувся, не в змозі відігнати від себе думки про те, як колись почувалися ті пацієнти, яких приймали до притулку. Вони про щось здогадувались? Невже у когось із них теж було те дивне панічне відчуття чи вони були вже надто несповна розуму, аби бодай щось зрозуміти?

Він похитав головою. Якись безглузді думки... Він студент, а не пацієнт. Більше того, як він запевнив Пола і Сенді, Бруклін більше не був притулком; його закрили у 1972 році, коли коледж викупив будівлю, щоб зробити з неї гуртожиток з окремими поверхами для хлопців і дівчат.

– Гаразд, ось ми й приїхали, – сказав таксист, хоча Ден помітив, що той зупинився десь за тридцять футів[3 – Фут – британська та американська міра довжини, приблизно дорівнює 30 см.] від тротуару. Може, це місце викликало дивні відчуття не тільки у Дена? Втім, він узяв гаманець і видобув звідти три двадцятки, які дали йому батьки.

– Решти не треба, – сказав хлопець і вибрався з автівки.

Ден засукав рукави і витяг з багажника свої речі й лише після цього відчув, що все це відбувається насправді. Повз нього пройшов хлопець у блакитній бейсбольній кепці – в руках він ніс купку потертих коміксів. Ден посміхнувся. «Свої люди», – подумав він і пішов до гуртожитку. На п'ять наступних тижнів це буде його дім.

Розділ № 2

Якщо в Деновій школі крутизни додавала новенька BMW на шкільній автостоянці, то на ПКНГК крутими вважалися техніка бренду «Apple» та чималі стоси книжок.

«Мабуть, так називається ця програма», – швиденько зметував Ден. Студенти-волонтери, які роздавали ключі від кімнат і допомагали новоприбулим заселятися, постійно повторювали: «Ласкаво просимо на ПКНГК!», тож одного разу, коли Ден назвав їх повністю «підготовчі курси Нью-Гемпширського коледжу», вони глянули на нього так, ніби він був дуже милим, але геть простакуватим парубком.

Ден піднявся східцями на ганок і ввійшов до величезного вестибюля. Гігантський канделябр ніяк не міг здолати темряву, що її створювали оббиті дерев'яними панелями стіни і сила-силенна меблів. Крізь масивну арку

навпроти дверей Ден розгледів широкі сходи і коридори, що розходилися в обидва боки. Навіть студенти, що снували туди-сюди, не змогли позбавити його якогось гнітючого відчуття.

З валізами в руках Ден почав підійматися сходами. Через три невеликих прольоти він опинився перед своєю кімнатою під номером 3808. Він поставив свої речі на підлогу, відчинив двері й побачив, що його сусід по кімнаті вже заселився. Чи, краще сказати, вже порозкладав свої речі на полицях. Книжки, японські комікси манга, довідники всіх форм і розмірів (більшість з них стосувалися біології) були дбайливо розкладені за кольорами на полицях. Його сусід зайняв точнісінько половину кімнати, а його валіза була застебнута й акуратно захована під ліжком. Половина шафи була заповнена його сорочками, штанами і куртками, що охайно висіли на вішаках: білі вішаки – для сорочок, блакитні – для штанів.

Здавалося, що хлопець живе тут уже кілька тижнів.

Ден затагнув свої валізи на вільне ліжко та оглянув меблі, які належатимуть йому цього літа. Ліжко, тумбочка, письмовий стіл – здавалося, що все було в гарному стані. Він відсунув верхню шухляду письмового столу – просто заради цікавості, чи, бува, не знайде там Біблії Гедеона[4 – Асоціація Євангельських Християн Гедеон поширює безкоштовні примірники цієї Біблії в готелях, студентських гуртожитках, лікарнях, в'язницях і військових частинах.] або вітального листа. Натомість він натрапив на маленький слизький аркуш фотопаперу. Він був старий, вицвілий, майже повністю білий. Ден ледве розгледів чоловіка на фото – літнього пана в окулярах, лікарському халаті й темній сорочці. Звичайнісіньке фото, якби не очі, точніше їх відсутність. Недбало – а може, й розгнівано – хтось їх замалював.

Розділ № 3

– Деніел Кроуфорд?

Ден обернувся, тримаючи в руці фотокартку. На порозі стояв довготелесий підліток, одягнений у накрохмалену сорочку, чорну краватку і штани з кантами, – він скидався на одного з тих місіонерів, які ходять від будинку до будинку.

– Привіт, – сказав Ден, легенько махнувши рукою. – Ти мій сусід?

– Схоже на те. – Його слова прозвучали радше серйозно, аніж саркастично. – Мене звати Фелікс Шеридан, – додав хлопець. – Я тебе налякав?

– Ні, ні, я просто... Я знайшов це фото... Тобто, я думаю, що це фото, хоча це може бути і листівка. Що б це не було, хтось доклав до нього рук. Виглядає якось дивно. – Ден простягнув фотокартку і знизав плечима. Звичайно ж, це не найкращий спосіб зав'язати розмову, але йому ніколи не вдавалося справити гарне перше враження. – Ти теж маєш таку? Може, це частина завдання для «сміттевого полювання»[5 – Учасники цієї гри отримують перелік предметів, які мають знайти за обмежений час.]?

– Ні, нічого подібного. – Фелікс кліпнув своїми молочно-блакитними очима. – У мене є тільки студентська брошура, правила безпеки в гуртожитку і розклад занять. Але все це прийшло мені поштою ще кілька тижнів тому.

– Так, мені теж таке прийшло. – Ден вдруге зніяковіло знизав плечима. – Просто питаю. Дрібниці.

Ден поклав фотокартку назад до шухляди і зачинив її. Без сумніву, він зможе пережити це літо, навіть не зазираючи до неї.

– Я можу відсканувати фото і пошукати щось про нього. Насправді це зовсім нескладно – шукати інформацію за зображенням. А знаєш, коли я про це подумав, то згадав про...

– Дякую, але не переймайся, – перебив його Ден, жалкуючи, що взагалі почав про це говорити. – Слухай, може, є якась вітальна вечірка, на яку ми маємо піти?

– Якщо дозволиш мені закінчити... – спокійно продовжив Фелікс, а тоді почекав кілька вельми ніякових секунд. – Я збирався сказати, що згадав про деякі фото, які знайшов унизу.

– Зажди, ти серйозно? Що ти маєш на увазі? – Ден не міг стриматися; цікавість взяла гору.

– На першому поверсі є покинутий кабінет, – пояснив Фелікс. – Думаю, він належав колишньому головному лікарю притулку. Там було багато документів, фотографій і всякої всячини, яку можна дослідити. На табличці написано «Вхід заборонено», але замок на дверях було зламано.

– І ти зайшов усередину? – Дену не подобалось порушувати правила, але і його сусід, як йому здалося з того, що він устиг про нього дізнатися, теж не скидався на порушника.

Фелікс кивнув.

– Так, я зайшов усередину. Я не дуже придивлявся, але впевнений, що там теж були світлини, схожі на твою.

«Вона не моя, – здригнувшись, подумав Ден. – Просто мені не пощастило її знайти».

– Можеш сам подивитися, але мушу попередити, що той кабінет, широко кажучи, виглядає дуже незатишно.

Однак Фелікса це не бентежило. Глянувши на цього високого хлопця, що затуляв собою двері, можна було подумати, що він кидає Дену виклик. Але в Дена були зовсім інші думки.

– Ну то як там з вечіркою? – запитав він.

Фелікс переступив поріг і підійшов до шафи, а його рука потягнулася до темно-синього піджака.

– А й справді. – Він наблизився до Дена, що стояв біля дверей. – Ти бачив тут багато дівчат? Може, пара на нашому поверсі й знайдеться. Але закладаюся, що на вечірці їх буде набагато більше, еге ж, Деніеле?

Ден витріщився на свого сусіда, намагаючись поєднати до купи все те, що він уже про нього дізнався. Невже всі учасники цих курсів поєднуюватимуть у собі стільки суперечностей? У теорії це мало б стати оригінальною відмінністю від атмосфери його школи, де всі його знайомі були такими передбачуваними. У теорії.

– Звісно ж, я не сумніваюся, що там будуть дівчата, але...

Фелікс вичікувально подивився на нього.

– Слухай, я не дуже знаюся на знайомствах з дівчатами. Навряд чи зможу чимось тобі допомогти. Думаю, тобі пощастить більше, якщо спробуєш сам. – Ден почувався трохи ніяково через те, що ось так відмахнувся від Фелікса, який просто намагався бути приятним, але чомусь він хотів тримати свого сусіда трохи на відстані. Особливо тоді, коли це стосувалося дівчат.

– Правду кажеш. Мабуть, краще, щоб ми не сварилися через одну дівчину, еге ж?

Ден лише кивнув, тихенько зітхаючи.

Коридор заповнили учні, що заносили до кімнат свої речі, – яблуку ніде впасти. Багато з них сновигали групами і про щось говорили. Чому Деновим сусідом не став хтось із них?

– Деніеле Кроуфорд, ти тільки глянь, – скомандував Фелікс, примушуючи його зупинитися перед входом до вестибюля. Він указав на двері, до яких галявиною наближалися учні. – Дівчата. Вистачить нам обом.

Обережно вивільнивши руку з липких лещат Фелікса, Ден вийшов надвір. Цей день стане кращим. Повинен стати.

– Наприклад, я відчуваю себе дорослим, а ти? – Ден запхав до рота ще один шматочок м'ятого морозива з шоколадною посипкою.

Фелікс байдуже глянув на нього.

– Не певен, що правильно зрозумів, що ти маєш на увазі.

– От що. – Ден підняв невелику картонну тарілочку з морозивом і покрутив її у руці. – Усе це морозиво. Таке відчуття... Не знаю, ніби ми маленькі

діти на чийомусь дні народження. – Він зиркнув на крихітну дерев'яну лопатку, що додавалась до тарілочки. Від цього хлопець почувався ще більшим ідіотом.

Вони були у Вілфурдському залі – величезній ідальні, що слугувала також танцювальним майданчиком і знаходилась в одному з найвіддаленіших корпусів коледжу. Над їхніми головами була куполоподібна скляна стеля, крізь яку проникали останні промені сонячного світла. Через сутінки приміщення набуло бузкового відтінку, а надворі над землею вже стелився туман.

– А мені морозиво не нагадує про дитинство, – відповів Фелікс.

«Мабуть, тому, що ти ніколи не ходив на дні народження». Ден одразу ж почав картати себе. Він справді мусить бути ввічливішим, але поки що розмова ніяк не клеїлась.

– Я от сподівався, що отримаю пораду, на які курси біології записатися, але не бачу тут жодного професора, з яким я міг би... Хвилиночку! Здається, це професор Соамс. Я читав його дисертацію про еволюцію хвороботворних мікробів...

Ден не почув решту Феліксової балаканини і вельми зрадив, коли той, проштовхуючись крізь натовп, попрямував до літнього чоловіка в іншому кінці залу. Хоч йому й полегшало, коли Фелікс дав йому спокій, Дена вразила думка, що він сам-один залишився в цій юрбі.

Сподіваючись, що виглядає не так ніяково, як відчувається, Ден запхав до рота ще один шматочок талого морозива. На смак воно було крейдяним, як таблетка. Крізь відчинені двері потягнуло неприємним цигарковим димом, і Денові роздуми обірвалися.

«Заспокойся, Дене, все добре, все добре».

Потилицю холодив неприємний колючий піт. Хлопцю запаморочилось у голові, скляна стеля почала крутитися. Уся кімната затанцювала йому перед очима. Він спробував ухопитися за стіл позаду, але схибив і почав падати на спину. Будь-якої миті він опиниться на підлозі.

Сильна рука схопила його за плече.

– Агов, обережно, хлопче, а то будеш весь у морозиві!

Ден кліпнув очима, і світ знову зупинився. Перед ним, усе ще тримаючи його за руку, стояла дівчина – невисока, з великими карими очима та кремово-оливковою шкірою. На ній була простора сорочка на гудзиках, забризкана фарбою і вдягнена поверх майки, подерті джинси і важкі чорні черевики.

– Дякую, – сказав Ден, оглядаючи свою сорочку – чи, бува, не вилив чогось на себе. – Здається, тут трохи спекотно.

Дівчина посміхнулася.

– До речі, я Ден Кроуфорд.

– Я Еббі, Еббі Вальдез, – відповіла дівчина. Вони потисли руки одне одному. Її долоня була сильною і теплою.

– Може, й так, – пирхнула Еббі й відкинула своє хвилясте волосся. Воно чорною хвилею впало їй на одне плече, в локони було вплетено фіолетові й зелені пір'їнки. – Могли б увімкнути вентилятор.

– Скажи? Отож, гм, як тобі це місце? – запитав Ден. Здавалося, що це цілком нормальне запитання, особливо після явно ненормального знепритомнення. Доктор Оберст завжди казала йому, що, якщо він хвилюється під час розмови, треба просто поставити людині запитання, і нехай уже вона трохи поговорить.

– Ніколи не мріяла жити в старій божевільні, але з іншого боку – це круто. А ти чому тут? Маю на увазі, що будеш вивчати?

– Переважно історію, може, трохи психологію. А ти?

– Спробуй угадати, – засміялася Еббі. – І це не астрофізика!

Ден поглянув на бризки від фарби на її сорочці і темні плями на її руках, сліди від олівця на згинах долоні й суглобах пальців.

– Гадаю... мистецтво.

– У яблучко! – Еббі легенько вдарила його по руці. – Тут мають бути чудові заняття у студії, тож для мене це гарна нагода попрацювати над своєю технікою перед поданням документів до коледжу. Але хто зна, еге ж? Та й вибір невеликий. – Вона говорила швидко і жваво, перестрибувала з думки на думку, навіть не переводячи подиху. Ден лише кивав і вставляв «угу» в слухні, на його думку, моменти.

Без жодного слова вони попрямували до відчинених дверей.

– Тобі вже краще? – запитала Еббі.

– Про що це ти? – Ден зупинився на порозі. Надворі пропливав над ними і виблискував у темряві світляний диск. Вільше десятка студентів з'юрмилися на галявині й знову запускали фризбі.

– Про те, що зовсім недавно ти ледь не знепритомнів.

– А, ти про це. Так, зі мною все добре. Думаю, це все через спеку, а ще я сьогодні майже нічого не їв. – Непогане було виправдання, кращого й не придумаєш, зважаючи на те що Ден не був певен стосовно причини. Правду кажучи, хлопець навіть радів, що так сталося, – інакше він би не познайомився з Еббі.

Він указав на студентів, що бігли галявиною.

– Цікавишся спортом?

– Я? – засміялася Еббі, граючись пір'інкою у волоссі. – Не дуже. На шкільних матчах я зазвичай сиджу на трибунах. Я граю на флейті-піколо в

нашому місцевому оркестрі. Не скажу, що мені це дуже подобається, але тато каже, що у коледжі мене вважатимуть «всебічно розвинутою».

– Та я теж ніколи особливо не цікавився спортом. – Вони затрималися на ганку й спостерігали за грою. – Мій тато трохи розчарований... У дитинстві він захоплювався баскетболом.

Ден трохи зменшив масштаби. Його прийомний батько Пол вступив до коледжу – отримував спортивну стипендію саме з баскетболу, і він завжди примушував Дена грати у дитячий баскетбол, згодом у юнацькій лізі, і так тривало до того дня, коли Дену ввірвався терпець і він заявив, що краще поїде до наукового табору.

– Ну, якщо ти тут, мабуть, він не такий уже й розчарований. Треба мати клепку в голові, щоб потрапити... – вона обірвала на півслові і почала енергійно махати хлопцеві, що наближався до них. Хлопець безтурботно крокував поміж гравців у фризбі, не звертаючи жодної уваги на їхні вигуки, щоб він не плутався під ногами. Ден глянув на Еббі, перевів погляд на її знайомого, і в нього всередині щось обірвалося. Не те щоб він мав на неї якісь плани – вони були знайомі якихось десять хвилин, – але Ден мав визнати, що його дуже дратувало те, що тут був ще один хлопець, який міг скласти йому конкуренцію. Він витріщився на незнайомця, що мав самовпевнений вираз обличчя, модну зачіску і крутий стильний одяг. «Та з ним навіть не варто мірятися, усе одно мені до нього далеко».

– Як поживаєте, ботаніки?

– Джордане, поведься чемно, – відповіла Еббі, закочуючи очі. – Це Ден. Дене, це Джордан, і, чесне слово, насправді він не такий кретин.

– Ні, – погодився Джордан. – Просто недоумок. То як справи, Дене? Уже заселився в цей табір для схиблених? – У нього були модні вузькі окуляри і зелений шарф, що вільно висів на його шиї. Ден заздрив його бездоганній щетині, бо самому ніколи не вдавалося відпустити таку, тому що його волосся відросло клопцями.

– Серйозно, Джордане, кого ти хочеш вразити? Вибач, Дене, він просто викаблучується. Ми з ним випадково познайомились в автобусі, коли їхали сюди, і насправді він хороший хлопець, тільки треба краще його пізнати. – Еббі скрикнула, коли Джордан однією рукою обійняв її за талію. Ден відчув нестерпне бажання відвернутися. Ще бракувало дивитися на їхні любощі.

– Добре, добре, розслабся, почнемо все спочатку. – Джордан відступив на крок, плеснув у долоні й поправив окуляри. – Я Джордан, приємно познайомитись. Може, вже досить убивати мене поглядом? Еббі зовсім не мій тип, зрозуміло?

– О, Боже, Джордане, ти зробив тільки гірше! – Еббі обурено обхопила себе руками і відвернулася, щоб приховати рум'янець, що вже зафарбовував її щоки.

– Пробач, Еббадабаду, просто тебе так легко ушипнути.

Мабуть, Ден щось пропустив, бо за якусь мить ці двоє почали несамовито реготати, і він геть спантеличився. Напевне, збентеження відбилося на його обличчі, тому що Еббі запитально глянула на Джордана, а той, закотивши очі, терплячим тоном, ніби Дену було п'ять років, почав пояснювати:

– Я гей. Ось чому Еббі не мій тип.

– А. Угу. Ясно.

Дена аж ніяк не турбувало те, що Джордан гей, але він не знав, що б таке сказати на своє виправдання, щоб не здатися ще більшим ідіотом. Еббі та Джордан уже весело і добродушно жартували одне з одним, а Ден стояв поряд, ніби третій зайвий. Якщо за одну поїздку в автобусі їм удалося так близько заприятелювати, то їм, звісно ж, буде неважко знайти нових друзів. Не таких незграбних і нетямущих, як Ден.

– А знаєте, на першому поверсі гуртожитку є старий моторошний кабінет, – ляпнув Ден. Його щоки палали, він у цьому навіть не сумнівався. Обличчям пробігли колючі мурашки, коли Джордан та Еббі раптово обірвали свою балаканину, одночасно обернулися і впилися в нього очима.

– Що ти сказав? – перепитав Джордан, суплячи брови.

– У Брукліні? Біля вестибюля? – Ден не хотів передчасно радіти, але скидалося на те, що Еббі зацікавилась, схилила голову набік і задумливо прикусила губу. – Мабуть, я проходила повз нього. Мені здалося, що там було зачинено. На карантин чи щось таке, – сказала вона.

– Мій сусід по кімнаті, Фелікс, пробрався всередину. Він казав, що кабінет відчинений. Було б класно його оглянути. Може, сходимо після того, коли всі полягають спати? – Лише вимовивши останню фразу, Ден зрозумів, як дивно звучала його пропозиція. Він запрошував їх піти з ним до забороненого кабінету, хоча щойно з ними познайомився...

Здавалося, що Джордан прочитав його думки, бо він похитав головою і почав ліниво перебирати торочки свого шарфа. Напускна хоробрість, якою він ще хвилину тому хизувався, вмить зчезла.

– Звучить якось проти правил. Не хочу бути занудою, але не маю великого бажання, щоб мене викинули звідси вже першого дня. Не кажу, що такого ніколи не станеться, але точно не першого ж дня.

– Джордане, він сказав, що там відчинено. Тому навіряд чи це можна назвати порушенням правил, – утруtilась Еббі. Вона подарувала Дену сяйливу усмішку. – Думаю, це має бути цікаво... та й мені завжди потрібне натхнення. Закладаюся, що там заховано цілу купу всякої стародавньої всячини.

– Там є фотографії, – швиденько додав Ден, поки Джордан не встиг знову все зіпсувати. – Фелікс казав, що там повно знімків.

– Фотографії? Ще краще! Я люблю старі чорно-білі світлини. – Еббі штурхнула Джордана ліктем, та хлопець, здавалося, ще не збирався відступати.

- Ось так просто відчинено? Ти впевнений? - запитав він.

Ден кивнув.

- Так сказав мій сусід, і мені здається, що він не з тих, хто буде просто так викаблучуватись. Він казав, що на дверях був замок, але зламаний.

- Хтось тут у них дуже недбалий, - зауважила Еббі.

- І дивний, - додав Джордан, розтираючи лікті, ніби він замерз. - Не впевнений, Еббі, що тобі таке подобається. Я не люблю ці дурнуваті жахалки.

- Цього разу не відкрутишся, - рішуче заявила Еббі. - Правда, Дене? - У її очах танцювали іскорки.

- Так... Так, звичайно! Ти маєш піти з нами. - Якусь хвилину він сподівався, що вони з Еббі все-таки оглядатимуть кабінет без Джордана.

- Я не знаю... - відказав Джордан. - Це якось ризиковано.

І він таки мав рацію. Що б там Ден не казав про зламаний замок, він не сумнівався, що входити до кабінету суворо заборонено. А якщо їх спіймають на гарячому і, як боявся Джордан, викинуть звідси, він ніколи собі цього не пробачить. Але найгірше те, що тоді він зіпсує не тільки своє літо, але й їхнє. Оце в них буде чудове перше враження.

Але Ден почувався так, ніби відкрив скриньку Пандори - усі знахідки, які можуть трапитись йому в старому крилі гуртожитку, повилазили на світ Божий і порозбігалися хто куди. Утім, правду кажучи, Дену дуже хотілося дізнатись, чи в тому кабінеті були такі ж фото, як те, що він знайшов у своїй кімнаті.

- Та ну, - заохочував Ден, указуючи на довготелесу постать Фелікса, що махав ім з юрби. - Він заходив туди. Що може з нами статися?

Джордан поглянув на Дена і фиркнув.

- Що там кажуть про вплив однолітків? Якщо твої друзі стрибнуть з моста і таке інше?

- Ну, з тобою чи без тебе, ми з Деном усе одно підемо, правда? - запитала Еббі з такою впевненістю, що Ден аж зачудувався.

- Та добре, добре! - Сміючись, Джордан штурхнув Еббі ліктем. - Ваша взяла - ходімо вже зістрибнемо з того моста.

Вони вже чекали на нього внизу, біля сходів. Ден ледь не спізнився через дзвінок від батьків, але щойно запевнив Пола і Сенді, що дістався без пригод і на нього чекають його нові друзі Джордан і Еббі, як мама щось радісно прошебетала і відпустила його.

У вестибюлі за спинами Джордана та Еббі мерехтіло кілька лампочок. Джордан сперся на одну з високих білих колон, які підтримували арку. Однією рукою він помахав Дену, а в іншій тримав ліхтарика.

Еббі перевдягнулася в бірюзового светра і зібрала волосся в хвостик.

– Слухай, – прошепотіла вона, озираючись. – Ми бачили, як кілька хвилин тому тут проходив сторож, але більше нікого не було. Ти готовий?

Ден кивнув і став поряд з ними під аркою. Джордан перевірів ліхтарика, посвітивши на кожного з них.

– Останній шанс повернути назад і зробити щось розумне, – запропонував Джордан, – як от випити в моїй кімнаті й подивитись «Громових котів»[6 – «Громові коти» – американо-японський фантастичний мультсеріал.]

Еббі зморщила носа і легенько вдарила його в плече.

– Щось запізно в тебе коліна затрусилися. До того ж ми можемо випити пізніше.

– Ловлю тебе на слові, – пробурмотів Джордан, йдучи за ними в темний мовчазний вестибюль. – Бо після наших пригод мені точно не завадить чогось випити.

Ден чудово розумів, про що він. Опинившись тут, він так розхвилювався, що йому голова пішла обертом. Не надто приємне відчуття, та безумовно краще за ту тривогу, яку він завжди відчував.

Дуже обережно вони прокралися пустим вестибюлем, минули дошки оголошень і розклад занять, торгові автомати і розхитаний ліфт, що вийшов з ладу. Що далі вони заходили, тим менше було світла, а біля дверей старого кабінету вони опинилися в цілковитій темряві. Джордан перевів ліхтарика з їхніх ніг на двері, і Денове серце завмерло: було видно, що вони замкнуті. А табличка, про яку казав Фелікс, виявилась картоном, на якому досить таки загрозливими червоними літерами було написано «ВХІД ЗАБОРОНЕНО».

– Я думав, що тут необмежений доступ, – прошепотів Джордан.

– Присягаюся... – Невже Фелікс обманув? Навіщо йому взагалі це робити? – Напевно, вони дізналися, що сюди заходять студенти, і зачинили кабінет. Чорт забирай! Вибачте, що притягнув вас сюди.

– Та гаразд, не треба так засмучуватись. – Джордан вийняв з кишені скріпку і почав випрямляти її. Тоді встромив один кінець у шпарину висячого замка і почав обережно крутити. – Майте на увазі, що за це ви будете винні мені більше, ніж просто перегляд «Громових котів».

– Нічого собі, – прошепотів Ден. Він бачив по телевізору, як зламують замок, але це не порівняти з тим затамованим напруженням, яке відчуваєш, коли бачиш ці маніпуляції на власні очі.

Джордан посміхнувся, на мить зупинивши свою роботу.

– Я можу ще й шпилькою.

– Можна трохи тихіше? – Еббі глянула через плече.

– Ти дихаєш голосніше, ніж ми говоримо. – Джордан роздратовано зітхнув і прикусив нижню губу. Замок тремтів у його руці.

– Можеш трохи швидше? – пробурмотів Ден.

– Роблю так швидко, як можу. Це, знаєш, мистецтво. Не можна квапити мистецтво. – Блискучі крапельки поту, що виступили на Джордановому чолі, трохи намочили його чуба. – Ось... майже...

Ден почув легеньке клацання.

– Готово! – Джордан сховав скріпку в кишеню своєї спортивної куртки і зняв замок з дверної петлі. Штовхнув двері, але ті не ворухнулися. – Дідько, щось заклинило, – сказав хлопець. – Домопожіть...

Ден та Еббі вперлися руками в масивні двері й штовхнули їх. Спершу здавалося, що двері опираються, але згодом вони почали сунутись.

Ще один натиск – і двері, здригнувшись, відчинились. Угору здійнялася хмара пилуки, і з кімнати вирвалось полегшене зітхання, ніби якась стримувана сила нарешті вирвалася на волю. Однак пилюка швидко розсіялась – мабуть, після Феліксового візиту її залишилось не так уже й багато.

– Фу, як тут смердить. – Еббі закашлялась і відступила назад, прикриваючи рота, щоб не наїстись пилуки.

– Запах, як у будинку мого діда, – сказав Джордан. Його голос ледь чутно пробивався крізь долоню, якою він затуляв рота.

– Мабуть, тут уже давно не прибирають. – Ден нишком заглянув за двері. Джордан, що стояв поряд, обвів темряву ліхтариком, освітивши просторий, схожий на приймальню, кабінет.

– Як думаєте, коли тут востаннє хто-небудь працював?

– У кам'яну добу? – пожартувала Еббі.

Вони з Деном увімкнули ліхтарики на своїх телефонах, і всі троє переступили поріг темного кабінету. Світло ліхтариків утворювало невеликі блакитні й білі озера, але його було недостатньо, щоб подолати темряву.

Вони просувалися вперед. Повільно почали виринати обриси – невисока конторка зліва, де напевне сидів секретар, невеликий диванчик справа біля стіни, на стелі строга люстра, у якій вже давно перегоріли лампочки.

– Чортзна-що, – прошепотів Джордан, присуваючись ближче до Еббі з Деном. – Ніби... ніби тут усе завмерло, ніби час зупинився. Ніби одного дня вони просто встали і пішли. – Він минув Еббі й Дена, наблизився до конторки і заглянув за неї. – Телефони, друкарські машинки, всяка всячина.

– Мабуть, лікарню закрили раптово, – зауважила Еббі. Разом з Деном вони випередили Джордана і підійшли до дверей внутрішнього кабінету. Світло ліхтарика проходило над Деновим плечем, і вони змогли краще роздивитися залишки літер, що вкривали скляні двері.

Г Н Л К Р У Ф Д

– Як думаєте? – Ден нахилився, вивчаючи букви і намагаючись подумки заповнити пропуски. – Це кабінет головного лікаря?

– Схоже на те, – погодилась Еббі. – Тут відчинено, як гадаєте?

– Є лише один спосіб дізнатися... – Затамувавши подих, Ден потягнувся до дверної ручки і накрив її долонею, перед тим помітивши, що шар пилюки на ній потурбували чиїсь пальці. Мабуть, відбитки залишив Фелікс, який напевне заходив і сюди, бо поки що Ден не побачив жодної фотокартки.

Двері прочинилися, з тихеньким поскрипуванням обертаючись на тугих завісах.

– Ого, – у нього за спиною видихнула Еббі.

– Ти читаєш мої думки, – прошепотів Ден.

Витерши руки, щоб позбутися причепливої пилюки, він першим увійшов до кабінету, а Джордан одразу за ним. Це було справедливо, зважаючи на те, що вся ця пригода з дослідженням таємничого була, фактично, його ідеєю. Вони опинилися в кабінеті, що його можна було б назвати просторим, якби не скупчення книжкових шаф і стелажів з папками, не кажучи вже про купи розкиданих паперів. Ден перечепився через лампу, що валялася на підлозі, і вхопився за край великого стола.

На столі він помітив старий телефон з диском, а поряд – потерті журнали і записники. Тоді до нього дійшло: те, що на перший погляд здавалося коробкою з паперами, насправді було стосом вицвілих світлин, і пилюки на них було менше, ніж на інших предметах.

– Здається, я знайшов ті знімки, про які говорив Фелікс, – промовив Ден.

Він присвітив телефоном верхній знімок – високий чоловік у довгому білому халаті та окулярах, якого Ден бачив не вперше. Хлопець схилився, щоб краще його роздивитися. То був той самий чоловік, що й на фото в шухляді його письмового столу. Ден швиденько перегорнув іншу світлину і скрикнув.

– Що таке? Що сталося? – запитала Еббі.

– Нічого, – відповів Ден. Якщо він визнає якийсь зв'язок, то більше не зможе прикидатися, що це йому тільки здалося.

На наступному знімку була група лікарів, що зібралися навколо ліжка-каталки. На ньому, навдивовижу спокійно, лежав молодий чоловік у лікарняній сорочці. Один з лікарів тримав його голову, а інший натягував на чоло важкого шкіряного ремня. Поряд стояла медсестра зі шприцом.

Еббі стала поруч з ним, і обое вдивлялися у фото, намагаючись зрозуміти, що воно таке.

– Напевне, це якесь лікування, – нарешті вимовив Ден. – Мабуть, він був тутешнім пацієнтом.

– Такий молодий, – сказала Еббі. – Може, навіть нашого віку.

«Це міг би бути я». Ден прогнав цю думку, відклав фотокартку і присвітив наступну.

На цьому знімку була прив'язана до столу жінка. Над її головою нависав шолом, з якого стриміли дроти. У зубах жінка стискала дерев'яний брусок. З цим шоломом і брусом вона виглядала так, ніби її, наче мученицю, піддавали тортурам.

Світлини були жахливими, але Ден не міг спинитися, розглядаючи їх одну за одною. На кожній був пацієнт, що проходив якусь процедуру, – з виразом болю чи відстороненої смиренності. Від знімка гідротерапії Денові звело судомою живіт. Санітари спрямували шланги з водою на пацієнта, що голий-голісінький забився в куток і тремтів. Збоку стояв лікар, байдуже схрестивши на грудях руки.

Ден раніше читав про такі застарілі підходи до лікування – на правду, у нього було якесь нездорове зацікавлення цією темою. Він виріс у прийомній сім'ї й завжди цікавився соціальними системами, що робили вибір за людей, а не разом з ними. Не те, щоб він порівнював своє життя зі становищем цих нещасних людей – як би там не було, система зробила за нього непоганий вибір. Нізачо у світі він би не поміняв свою сім'ю.

– Заждіть, тільки гляньте на це... – сказав Джордан, і хвилювання в його голосі привернуло їхню увагу.

Він стояв біля дальнього краю столу, а його ліхтарик освітлював стіну, на якій висіло ще більше обрамлених фотографій.

– Це просто жах, – промовив Ден.

- Тихіше, - ледь чутно прошепотіла Еббі.

Вона підійшла до однієї з фотографій і рукавом обережно стерла зі скла пилку. На світлині було зображено маленьку дівчинку, дев'яти-десяти років, зі світлим волоссям до плечей. Вона стояла, опустивши руку на дерев'яний стовпчик, ніби позувала для портрету. На ній була візерунчаста сукня і гарні прикраси. Але через чоло дівчинки простягався нерівний шрам і щось було не так з її очима.

- Вона виглядає такою засмученою, - сказала Еббі.

Засмученою, що не кажіть. А радше - спустошеною.

Еббі застигла на місці та уважно вдивлялася в знімок - здавалося, що вона поринула в якийсь транс. Дену забракло сміливості пояснити їй, що дівчинці, зважаючи на шрам на чолі і пустоту в її очах, найімовірніше, зробили лоботомію. Які нелюди могли зробити лоботомію маленькій дівчинці?

Фотографія, що висіла поряд, вирвала його з задуми. На ній був пацієнт у наморднику, що виривався з рук двох санітарів у фартухах. Один із санітарів, які стримували його, виглядав дуже зловісно. Ден не міг відірвати від знімка очей. Хто зробив усі ці фотографії чи бодай частину з них? Хто розвішав їх на стіні?

- Не віряться в те, що всім цим бідолахам тут допомагали, - мовив Джордан.

- Вони були хворі, - автоматично відповів Ден.

- І що з того? Це, по-твоему, гуманно? Та тим лікарям мало по яйцях врізати за те, що не дотримувались клятви Гіппократа.

- Ти й гадки не маєш, що тут відбувалося! - випалив Ден. Тоді схаменувся. Чому це йому хочеться захищати лікарів, які, можливо, зробили лоботомію дитині? Які хотіли катувати людину? Коли він глянув на свої схрещені руки, його пронизав страх, і він поквавився обірвати ніякову тишу. - Гадаю, нам дуже пощастило, що з того часу медицина просунулась далеко вперед.

- Але навіщо залишати це тут?! - зненацька вигукнула Еббі, вказуючи на знімки. Її підборіддя тремтіло. - Вони... жакливі.

- Ну, принаймні це чесно, - відповів Джордан, обіймаючи її за плечі. Еббі відштовхнула його руку. - Ненавиджу, коли люди уникають правди. Та й не варто забувати, що тут було замкнуто.

- Мені начхати, що вони замкнули кабінет. - Вона прикипіла очима до світлини дівчинки. Дену нестерпно захотілося забрати її звідси, поки

спустошена дівчинка з фотокартки не простягнула свої руки, щоб зтягнути Еббі до себе. Але це, звісно ж, безглуздя.

«Їй не слід тут бути. Її треба відвести в безпечне місце».

Повільно Еббі підняла руки і зняла рамку з гачка. На тому місці, де щойно висіла фотографія, залишилась світла латка. Дівчина притисла рамку до грудей і міцно обхопила її руками, ніби захищаючи від чогось.

– Що це ти робиш? – запитав Ден, не в змозі стриматись.

– Я заберу її до своєї кімнати. Там вона буде в безпеці.

– Еббі, ти не можеш її забрати, – сказав Ден, намагаючись заглушити відчай у своєму голосі. – Вона мусить бути тут. Відпусти її.

Еббі хотіла щось відповісти, коли це втрутився Джордан.

– Слухайте, заспокойтеся обое. Ти ж навіть не знаєш її, Ебс. Краще поверни світлину на місце. Хтось може помітити, що вона зникла.

– Хто? – з ноткою сарказму в голосі не вгавала дівчина.

– Хтось, – роздратовано кинув Джордан. – Не знаю... Може, тут є якийсь перелік усього цього мотлоху.

Здавалося, що Еббі не почула його слів. Вона стояла мовчки, наче статуя, і міцно притискала до грудей знімок.

– Еббі, будь ласка, почепи її назад. Її місце тут, з іншими, – наполягав Ден. – Будь ласка. – Він не міг повірити, що сперечається з однією з найкрасивіших дівчат, яких він коли-небудь зустрічав.

«Та нехай забирає, Дене. Ти ж хочеш їй сподобатись».

Але потреба говорити була непереборною.

Очі Еббі були майже такими пустими, як і в тієї дівчинки на знімку. Раптом вона затремтіла і кліпнула. Обережно, майже з ніжністю, дівчина почепила фотографію назад на стіну. Востаннє торкнулася її та промовила:

– Нещасна маленька пташка. Цікаво, чи їй удалося вибратися з клітки?

Коли фото опинилося на своєму місці, Ден відчув полегшення. Хоча й не знав чому.

– Ну, – сказала Еббі. – Ходімо. Мені вже досить.

Вони тільки цього й чекали. Усі трое швиденько покинули старий кабінет, ніби ззаду їх хтось підганяв, і Ден дуже втішився, коли врешті зачинив за собою двері.

– Агов, а замок? – прошепотів Джордан, коли вони вже дійшли до торгових автоматів.

– Не хвилюйся, я вже про все подбав, – відповів Ден, прагнучи опинитися якнайдалі звідси.

– Упевнений?

Не чекаючи відповіді, Джордан повернувся і ще раз усе перевірів. Замок висів на дверях так, як вони його й залишили.

– Моя провина, – нервово засміявся Ден. Він справді міг заприсягтися, що замкнув його. А втім, його пам'ять полюбляла грати з ним у злі жарти.

Розділ № 5

Запилюжений і втомлений, Ден повернувся до своєї кімнати. Обережно відчинив двері, щоб не розбудити Фелікса, переступив поріг і заціпенів від холоду.

«Це не моя кімната». Збитий з пантелику, Ден кліпнув. Приміщення нагадувало якусь камеру, підлога і стіни були змуровані з сірого каменю. Посеред кімнати стояв операційний стіл, накритий тонкою білою рядниною. У найближчому до нього кутку був водостік – Ден міг хіба здогадуватись, для чого він там. Невелике віконце майже під самою стелею на дальній стіні було загратоване металевою решіткою. Та найжахливішими у цій кімнаті були кайдани, прикручені до стіни ліворуч. Спершу Дену здалося, що вони іржаві, але хлопець добре до них придивився і зрозумів, що темні червоні плями занадто в'язкі, щоб бути іржею.

«Чому ця кімната мені знайома?»

Ден рвучко зачинив двері та обхопив себе руками, щоб трохи зігрітися. Він спробував знайти якесь розумне пояснення тому, що тільки-но відбулося. Невже він помилився дверима? Мабуть, уся справа в цьому. Він дуже стомився, повернув не туди й опинився перед чужими дверима. У кошмарній кімнаті, яку не використовували вже кілька десятиліть.

«Так, саме так».

Він подивився на номер кімнати. 3808.

Це його номер. «Що тут відбувається?»

Ден протер очі тремтячими руками і знову відчинив двері. Перед ним була його кімната з двома письмовими столами, двома кріслами, двома ліжками – на ближчому з них спав Фелікс.

Ден увійшов до кімнати і зачинив двері. Прихилився до них, намагаючись перевести подих, закашлявся від пилюки, що набилася йому в носа і горло. Йому примарилося, от і все. Йому просто примарилося, але все вже минуло.

Не дивно, що Ден не міг заснути. Він крутився, прогнав зі своїх думок фотографії, а їм на зміну прийшла химерна галюцинація. Періодичні похрюпування Фелікса не допомагали. Десь о третій ночі, коли він уже не мав сил опиратися, Ден узяв зі столу свій ноутбук і примостився з ним на ліжку. Може, йому вдасться більше дізнатися про Бруклін, дізнатися щось таке, що зможе пояснити ті жахливі світлини.

У пошуковику він написав «історія Брукліну» й отримав перелік різних міст під назвою Бруклін. Додав «Нью-Гемпшир» і натрапив на побіжну розповідь про історію притулку, у якій не було нічого такого, чого б Ден уже не знав, – що тут перебували душевнохворі, жінки і чоловіки, а після його закриття приміщення викупив коледж. Хлопець спробував пошук за зображеннями. Одразу ж з'явилася сторінка з безліччю старих фотографій будинку. В чорно-білих тонах він виглядав ще лиховісніше.

Зменшуючи параметри пошуку, Ден написав «Бруклін, історія, притулок». Лише тоді, нарешті, знайшлося посилання, яке видалося йому багатообіцяльним. З ідучого рожевого фону і цілої купи анімованих картинок було зрозуміло, що це, м'яко кажучи, «саморобний» сайт. Саме його назва привернула Денову увагу: «Бруклін – лікування божевільних чи перетворення на таких?»

«Оце вже сенсація», – подумав Ден. Але далі було ще цікавіше. Сторінка була довгою, а сам текст скидався на якусь параноїдальну теорію змови. Сел Везерс – дослідник, людина з безліччю інтересів і (о, Боже!) мисливець на привидів – ретельно збирав докупи всі згадки і новини про Бруклін, що траплялися в місцевих та національних газетах, і написав цей довгий текст. Статистика кількості пацієнтів, які перебували в притулку за часів його розквіту, розповіді про те, як пацієнтів після його закриття у 1972 році перевели до інших закладів або відпустили... Уже вкотре Дену траплялися згадки про те, як важко було втримати Брукліну своїх головних лікарів. Вони мінялися швидше, ніж працівники «Макдональдсу».

Нарешті, коли до кінця оповіді Села залишалось лише чверть сторінки, Ден надивався щось цікаве – рядок, мабуть з якогось буклету, який він перечитував кілька разів:

«Лише в 1960 році Бруклін знайшов людину, яка переглянула і радикально змінила мету притулку».

І як її звали? Якою була ця нова мета? У статті про це не було жодного слова.

– Це називається «зв'язність думок», Селе, час уже знати, – вголос сказав Ден. Тоді згадав, що у нього є сусід. На щастя, Фелікс спав безпробудним сном.

Ден пробіг очима до кінця сторінки. Було очевидно, що в Села синдром дефіциту уваги. Навіщо перейматися такими дрібницями, як постійна зміна головних лікарів, якщо можна розказати про серійних убивць?

«Найзнаменитішим пацієнтом Брукліну, без сумніву, був серійний убивця Денніс Гаймлайн, також відомий як Скульптор. З 1960 до 1965 року він наводив жах на невеличке містечко у штаті Вермонт. За даними поліції, він убив щонайменше півдюжини людей, а своє прізвисько отримав через жакливу манеру залишати своїх жертв у позі статуй. В одному зі звітів описувалась «моторозна холодна краса» дівчини, яка «танцювала» в хащах Білих гір. Її скалічені руки були прив'язані до гілок високо над землею. Свій найстрашніший злочин Скульптор скоїв у місцевому пабі, який увесь був заповнений жертвами у різних позах – хтось стояв, хтось сидів, хтось ніби застиг у неприродній метушні на танцювальному майданчику. Всі були прив'язані мотузками і дротами.

Мабуть, тривожнішим за звірства самого Скульптора був той факт, що після закриття Брукліну його ніде не могли знайти...»

Ден заціпенів. Серійний убивця був пацієнтом у цьому притулку, в цій будівлі. Де ж його тримали? Як його лікували? Куди він подівся?

Ден закрив ноутбук і ліг на ліжко. Якраз перед тим, як задрімати, він пригадав фото пацієнта, який виривався з рук санітарів, і подумав, чи то, бува, не Денніс Гаймлайн. Може, батьки мали рацію, коли хвилювалися через його поїздки сюди? Сумнозвісне минуле – це одне, а от серійний убивця? Фотографії з процедурами? А втім, своїми знахідками він не буде ділитися з Поллом і Сенді, це вже точно.

Розділ № 6

– Не ображайся, Дене, але виглядаєш ти паршиво. Погано спав?

Голос Еббі звучав так, ніби підіймався з дна ставка. Піймавши себе на тому, що куняє, Ден випростався, підняв голову і запхав до рота трохи пластиліну. Він не міг зрозуміти, чи ореол розмитого світла, що так природно оточував голову дівчини, утворився через промені вранішнього сонця, що проникали крізь скляну стелю, чи через те, що він сьогодні майже не спав.

Ден вирішив не розказувати Еббі про те, що знайшов в Інтернеті, – він боявся, що це звучатиме дуже дивно, боявся, що сам виглядатиме божевільним. Він щойно з нею познайомився, тож не хотів зіпсувати все першого ж дня.

– Фелікс хропе. Ніби проковтнув жабу. Або лева.

– Так голосно?

– Ага, а ще, щойно розвиднілось, його підкинуло йти на тренування. Що тут скажеш, не вдасться мені поспати цього літа.

– А може, ти просто дуже втомився від нашої вчорашньої пригоди? – Еббі говорила прямо. Йому це подобалось.

– Справді, вражень було багато, – відповів він. Вона ніби схибнула на тій світлині. Вони ледь не погарикались через неї. Ден насупився; тепер він навіть не міг пригадати, чому так наполягав, щоб Еббі залишила її в кабінеті.

Голову проштрикнуло болем, і він кліпнув.

– Чорт забирай! Не хочу почуватись так цілий день.

Еббі підсунула до нього чашку кави.

– Спробуй це. Вистачить, щоб заправити реактивного літака.

Ден обережно розвернув чашку, щоб не торкатися невеликого рожевого відбитку помади, який дівчина залишила на обідку. Зробив ковток, відчув щось середнє між легкою настоянкою і кленовим сиропом і поквапився проковтнути цю рідину, доки солодкий осад не попросився назад.

– Нічого собі! Як ти це п'єш?

– Насправді я ненавиджу смак кави, але цукор допомагає його перебити, – зізналась Еббі. – До того ж без кави неможливо бути митцем. Просто... неможливо, і все. На кожній виставці чи інсталяції подають каву або вино, тож доводиться пити.

Ден засміявся. Здавалося, що Еббі геть не переймається тим, що про неї думають інші, втім, час від часу кожному доводилося чимось поступатися. Минулого року він теж не витримав і купив собі коричневого вельветового піджака, щоб одягати його в коледж на публічні лекції про останні роки життя Карла Юнга. Хлопець сидів у юрбі коричневих і темно-синіх піджаків і замислився, що його улюблений психоаналітик сказав би про таку велику кількість людей, які так відчайдушно намагаються не виділятися.

– Слухай, – сказав Ден, випрямляючись і натягуючи посмішку. Він пригадав, що Еббі казала вчора. – То ти приїхала сюди автобусом? – Ден прилетів з Піттсбурга і взяв таксі в маленькому аеропорту, який, здавалося, мав лише одну злітно-посадкову смугу.

- Насправді кількома автобусами. Тато не зміг відпроситися з роботи, але це нічого. Автобус, потяг, метро... Це вже звично, якщо ти з Нью-Йорка.

- А як приїхав Джордан? Вірджинія далеченько звідси. Чому він не летів літаком?

- О, батьки купили йому квиток на літак, - відповіла Еббі, - але до Каліфорнії, а не в Нью-Гемпшир.

Ден підняв брови.

- Очевидно, вони вважають, що зараз він перебуває у якомусь таборі, де його мають «вилікувати» від гомосексуалізму. За табір заплатив його дядько, а квиток на автобус він купив за гроші, які заробив на підробітках. - Еббі допила залишки кави і доїла свою вівсянку.

- А що, як його батьки дізнаються? Що станеться тоді?

Еббі насупилась.

- І гадки не маю. Третя світова?

Не дивно, що Джордан так боявся вилетіти з курсів.

Ден радів, що у нього такі неупереджені та добродушні батьки, хоча іноді вони й бували суворими. Він завжди відчував, що йому пощастило з Полом і Сенді, навіть до того як вони його офіційно всиновили. Небагатьом дітям пощастило так, як йому.

- Добре, що він може поділитися цим з тобою, - сказав Ден. З Еббі було так легко. Нічого дивного, що Джордан довірився їй.

- Ми тільки недавно познайомились. Але у нас багато спільного. - Еббі збирала свої речі. Гудіння голосів стихло, студенти вийшли з ідальні і подалися на реєстрацію. - Ми довго їхали автобусом, не було чим зайнятися, тож нам залишалося хіба грати у слова і говорити. Я впевнена, що тобі він би теж зізнався.

- Може, й так, - сказав Ден, хоча він дуже в цьому сумнівався. - Хай там як, йому краще не пропускати реєстрацію, а то доведеться ділитися своїми таємницями з Феліксом на лекціях з біоетики.

- Поводься гарно, - жартома дорікнула йому Еббі.

Вони вийшли за іншими студентами, прихопивши наплічники, що залишили в шафах перед входом до ідальні. Мабуть, у ідальню не дозволяли брати сумки тому, що студенти мали звичку запасатися круасанами і фруктами на тиждень наперед.

- Серйозно, - сказав Ден. - Сьогодні вранці Фелікс запитав, чи не хочу я поміняти розклад, щоб ми були на одних курсах. Коли я таки показав йому перелік занять, які хочу відвідувати, він явно розчарувався. Напевно, це для нього не дуже серйозні науки.

Еббі засміялась.

– Ага, дуже дякую. Смійся з моїх страждань.

Коли вони вийшли, Ден пчихнув.

– На здоров'я.

– Дякую. Слухай, я тут подумав, може, нам записатися на один курс? Маю на увазі тебе, мене і Джордана. Знаю, що ти приїхала сюди вивчати мистецтво, але, може, мені вдасться переконати тебе записатися на історію? – запитав хлопець.

По обидва боки простягалися гуртожитки, які утворювали майже бездоганний круг навколо вкритої травою галявини. Затінок під найрозлогішим деревом заповнили крісла, і, хоча лавки вздовж доріжок поки пустували, Ден не сумнівався, що невдовзі їх займуть. У ідальні він почув, як кілька студентів домовлялися після реєстрації зіграти в боулінг на галявині.

– Звісно, чом би й ні? А тим часом мені треба впевнитись, що малювання – це те, що мені справді до душі. Хочеш, я і тебе запишу?

– Мене? Аякже. Ти ніколи не бачила, як я малюю. Це гірше за примітивні фігурки чоловічків. Хіба може бути щось гірше? Кажу тобі, це рівень мого таланту. – Ден похитав головою, уявивши вираз обличчя викладача, коли той побачить його закарлючки.

– Там будуть голі дівча-а-а-та, – сказала Еббі, насмішкувато розтягуючи останнє слово.

– А ще голі хлопці, – відповів Ден.

– Твоя правда. Ого! Може, Джордан запишеться зі мною.

Вони пройшли галявиною і доріжкою, що розходилася у два боки: одна вела до реєстратури, а друга – до спортивного комплексу. Попереду Ден розгледів Фелікса, який виходив зі спортзалу – втомлений і напружений, він сам ішов на реєстрацію. Ден подумав, що варто його погукати, і відчув, що таки має це зробити. Утім, якщо по правді, йому було добре і наодинці з Еббі.

– Агов, невдахи! Почекайте на мене!

«Побув наодинці». Стежкою до них біг Джордан, перекинувши через плече лискучу шкіряну сумку. На замок він почепив брелок з двадцятигранним кубиком. Хлопець виглядав так, ніби щойно піднявся з ліжка і накинув на себе перше, що трапилося під рукою, але, тим не менш, його вигляд примушував Дена почуватися незграбою.

– Де тебе носило? – запитала Еббі, взявши Джордана під руку. – Чому ти не прийшов на сніданок?

– Проспав. І чим годували? Напевно, було щось геть несмачне? – Джордан ходив дуже швидко, тож їм довелося поквапитись, щоб не відставати.

- Насправді іжа не така вже й погана, - відповів Ден, хоча й не був певен, чи Джордан справді очікував на відповідь. «Його важко зрозуміти, - подумав Ден. - Цієї хвилини у нього прекрасний настрій, а вже за мить він починає насміхатися з тебе». А ще був Джордан, який дуже боявся, що його виженуть з коледжу і відправлять додому. - А от кава Еббі - це кошмар для діабетиків.

- Ден так бурчить, тому що вранці сусід по кімнаті присоромив його за вибір предметів.

- Присоромив? Якого біса? Та яке йому взагалі до цього діло? - розсміявся Джордан. - Не пощастило тобі в сусідській лотереї, Денні. А от я? Я в ній переміг. Ї класний хлопець. Зранку він грав для мене на віолончелі. - Джордан помахав високому хлопцеві зі скуйовдженим волоссям, що якраз ставив на траву віолончель. - Він збирає гурт, щоб грати на галявині камерну музику. Уявляєте? Давайте вже швидше запишемося на курси. Я хочу кожного ранку слухати віолончель. Я хочу це. - Він указав рукою поперед себе. - Це точно краще за життя під Талібаном. Я готовий до всього.

- Не треба так легковажити життям, - сказала Еббі. - Воно в тебе одне.

- А от і ні, якщо я буддист. Або привид. Але ти маєш рацію. Хто хоче старіти? Точно не я. Звісно ж, я буду привабливим і відомим, але... Зморшки? Біль у спині? - Він ущипнув Еббі за носа. - Ну, принаймні ти завжди будеш виглядати неперевершено.

Ден не міг з ним не погодитись.

- А от Ден уже виглядає так, ніби йому за тридцять, - продовжував Джордан, хихикаючи. - У хорошому значенні! Не бий мене... я ж кажу - в хорошому значенні! Ти тільки глянь на себе, такий тихенький, серйозний і виглядаєш так собі. Мудрий не за віком. Хлопче, та ти як той чарівний кістлявий Будда.

- Ну дякую! - Ден опустив очі, відчуваючи, як його обличчя червоніє. Він не хотів, щоб хто-небудь, особливо Еббі, думав про Будду, коли дивитиметься на нього.

- Він що, почервонів? Так, він почервонів, - розреготався Джордан, прискорив крок і боковою доріжкою потягнув за собою Еббі, примушуючи Дена майже бігти за ними.

- Відчепись від нього, Джордане. - Вона обернулася до Дена і винувато посміхнулася. - Не хвилюйся, як на мене, ти не виглядаєш за тридцять. Він просто хоче тебе подратувати.

- Судячи з його обличчя, мені це вдається, - зауважив Джордан.

- Щось тобі сьогодні дуже весело, - сказала Еббі. - Кошмари не снилися після вчорашнього?

Джордан похитав своєю кучерявою чуприною.

- Мені? Ні, я спав, як немовля. Мабуть тому, що далеко від дому.

Ден пригадав власну ніч і сон, якого йому так бракувало. Здавалося, що він єдиний, на кого вплинув цей кабінет. Адже тільки він узявся докопуватись до історії притулку.

Він не хотів, щоб Еббі та Джордан подумали, ніби він схибнувся, тому радів, що не проговорився їм. Краще змінити тему розмови, доки він не ляпнув чогось такого, про що потім буде жаліти.

– Отож, Джордане, ми з Еббі говорили про курси, на які хочемо записатися.

– Добре...

– Ну, ми тут подумали, що деякі з них ми можемо відвідувати разом. Як тобі ідея?

– Я за, – відповів Джордан, хоча в той момент він вийняв свій телефон і зі швидкістю світла великими пальцями набирав повідомлення, трохи відвернувшись від них, щоб закрити екран від сонця. Дена це не хвилювало – кому б там не писав Джордан, це його особиста справа.

Решту шляху до реєстрації вони говорили про навчання. З кожним кроком у Дена покращувався настрій. Вони з Еббі домовилися відвідувати разом два курси, а поки вона з Джорданом буде на заняттях з малювання з натури, Ден піде на історію психіатрії. Можливо, з цього предмета він знав уже чимало, але заняття в ПКНГК були розроблені таким чином, щоб зацікавити навіть найрозумніших підлітків.

На дерев'яній опорі на розі адміністративної будівлі було розклеєно листівки з рекламою концерту арфісток, рольових ігор та змагання з бочче^{[7} – Бочче – гра з м'ячем, різновид боулінгу.]. Над землею ще стелився ранковий туман, і студенти, що снували туди-сюди, скидалися на привидів зі сну. Гарного сну.

– Можете уявити, як будете робити це кожного дня? – запитав Ден.

– Вибирати предмети? Ні, це просто валить з ніг. – Еббі запхала розклад занять до своєї сумки, пошитой зі строкатих клаптиків.

– Ні, я маю на увазі це. Сонячного дня прогулюватися територією коледжу з іншими студентами, які насправді хочуть бути тут і відвідувати заняття, які тобі справді подобаються.

– Амінь, – сказав Джордан.

– Амінь, – додала Еббі і взяла за руки Джордана і Дена.

Чи не вперше в житті Ден був собою задоволений. У нього з'явилося двоє нових друзів і заняття, на які він чекав з нетерпінням. Того дня йому здавалося, що це буде чудове літо.

Після реєстрації студентів розділили на менші, більш організовані групки і розвели по аудиторіях на першому поверсі Вілфурду. Керівник курсів допомагав спрямовувати потік студентів, махав рукою та обмінювався жартами

з кількома професорами, що стояли в холі. У призначеній для них аудиторії друзів зустріла професорка і рудоволосий хлопець, який роздавав буклети з інформацією про доступні послуги, номери телефонів екстреної допомоги і карти коледжу. Скидалося на те, що хлопець впізнав Джордана, бо перед тим, як підійти до наступного студента, привітав його дружнім: «Як справи?»

– Ми вже сто разів про це чули! – буркнув Джордан, коли вони сідали на свої місця. Перед висувним екраном у дванадцять, а то й більше рядів було розставлено стільці. Вони сіли в третьому ряду і поклали наплічники під ноги. – Я просто кажу, що я вже все знаю, я вже читав про це. У брошурі, на сайті...

– Дехто зі студентів ніколи не був так далеко від дому, – відповів Ден. Еббі сиділа посередині між ним і Джорданом, розглядаючи яскраво-салатовий буклет.

– А ти? – запитала Еббі. Це було звичайне дружнє запитання, однак Ден заціпенів – він не знав, що їй відповісти. Він не любив говорити про прийомні сім'ї, у яких він був, поки йому не пощастило зустріти Пола і Сенді.

Тому Ден дуже втішився, коли професорка жестом попросила всіх припинити розмови, очікуючи біля проектора, поки гомін стихне.

– Це Джо, – сказав Джордан, кивнувши в бік кремезного рудоволосого хлопця. – Він староста на моєму поверсі.

– Нічого такий, симпатичний.

– Староста? Та ти що, цей голубчик не для тебе. Ха-ха, голубчик, второпала?

– На жаль, зрозуміла, – пробурмотіла Еббі, закриваючи очі.

– Ой, я зараз лусну від сміху! – не вгавав Джордан, витираючи уявну сльозу.

– Ну-ну, дивись, щоб не луснув.

Темноволоса дівчина, що сиділа перед ними, обернулася і поглядом примусила Еббі й Джордана заспокоїтись. Коли вона відвернулася, Джордан показав їй язика. Професорка нарешті заговорила:

– Це Джо Макміллан, а мене звати професор Реес. Знаю, вам напевно вже набридли всі ці організаційні лекції, але обіцяю, що це буде швидко і зовсім безболісно.

Ден уже десь чув її ім'я. Він якомога тихіше витяг з кишені свій розклад. Пробіг очима аркуша і побачив, що вона викладає історію психіатрії. Ден сховав розклад і перевів погляд на професорку. Вона була десь на голову нижча за Джо і виглядала досить доброзичливо, у неї були рум'яні щоки і широка щілина між передніми зубами. Жінка була вдягнена у все чорне, і лише на шиї було намисто з бірюзових камінців.

- Спершу кілька слів про безпеку в гуртожитку...

Ден блукав очима по аудиторії. За кілька рядів позаду він помітив Фелікса, що виструнчився у своєму кріслі. Він зітхнув, подумавши, що справді варто проводити зі своїм сусідом більше часу і перевірити, чи година-друга в компанії інших студентів допоможе витягти Фелікса з його шкаралупи. Але Дену дуже подобалось спілкуватися з Еббі та Джорданом, і, якщо Фелікс буде поводитись дивно, саме Дена звинуватять у тому, що зіпсував ім усі розваги.

- У Брукліну дуже багате і складне минуле, - продовжувала професорка Реес. - Тому, якщо у вас є запитання, не соромтеся ставити їх у будь-який час. Не варто боятися історії.

Розділ № 7

«Це неправильно, усе це неправильно. Дену тут не місце. Напевне сталася якась помилка. Він не заслуговує на це. Він не божевільний, не божевільний. То чого ж його прикували до стіни? Він виривався, поки кайдани не натерли йому до крові зап'ястя.

- Допоможіть! - кричав він, але голос його звучав, як шепіт.

Кімната змінилася. Тепер Ден у лікарняній сорочці лежав на столі. У замку клацнув ключ, і до кімнати зайшов офіціант в окулярах і білій формі - він котив перед собою возика. На ньому стояло блюдо, накрите срібною куполоподібною кришкою, і Ден чув, як під нею щось дзенькало і бряжчало, ніби срібні столові прибори.

- Ваш обід, сер, - сказав офіціант, підіймаючи кришку. Під нею були хірургічні інструменти: скальпель, затискач і голка для підшкірних ін'єкцій.

Ден підняв очі на офіціанта і побачив, що він став іншим. Тепер на ньому був білий лікарський халат та хірургічна маска. Але найгіршим було те, що у нього були пусті чорні очниці - ніби хтось видряпав йому очі.

Рука лікаря потягнулася до інструментів, і він дуже лагідно промовив:

- Не хвилюйся, Деніеле Кроуфорд. Я тут для того, щоб подбати про тебе».

Ден виривався зі сну. Обличчям стікали струмочки поту, він щосили стискав у руках ковдру, аж йому затерпили пальці. Він досі бурмотів: «Ні, ні, не треба!»

Ден сів на ліжку, а серце несамовито калатало. Його очі поступово при звичаїлись до темряви. Він був у своїй кімнаті. Тут не було ні офіціанта, ні лікаря. Лише Фелікс, що, заціпенівши біля його ліжка, спостерігав за ним.

- Ох! - Ден знову опустився на подушки і натягнув ковдру аж до підборіддя. - Що... що ти робиш?

- Ти говорив уві сні, Деніеле, - спокійно відповів Фелікс, зробивши невеличкий крок назад. - З тобою все добре? Звук був такий... Ну, він мене розбудив, як бачиш..

- Ви-вибач, - пробурмотів Ден. - Просто кошмар наснився. Я... Усе добре, чесно.

«А стане ще краще, коли ти, чорт би тебе забрав, від мене відійдеш».

- Мені треба подихати свіжим повітрям, - додав він, підводячись з ліжка. Простирадла були вологі від поту.

- Це має допомогти, - з сумною посмішкою зауважив Фелікс. - Свіже повітря завжди прояснює мої думки. Сподіваюся, що й твої теж.

Ден прихопив свою спортивну куртку та поквапився вийти за двері, достеменно не знаючи, чи він утікав від свого сусіда, чи від кімнати, чи від них обох. Хлопець спробував заспокоїти дихання.

«Це був лише сон, лише сон».

Кісточкою пальця Ден витер піт з перенісся. Насправді ті фотографії хвилювали його більше, ніж він думав. Уже другу ніч поспіль він безнадійно намагався виспатись. У коридорі було тихо, темряву розганяло тьмяне світло. Не було ні душі, але Ден здригнувся. Що таке з цим будинком, чому йому завжди здається, що за ним хтось слідкує?

Йому полегшало, коли він спустився. Дійшовши до вестибюля, Ден помітив, що вхідні двері відчинено. Хтось уже вийшов перед ним і тепер сидів на сходах.

- Незвично бачити тебе тут, - сказав він.

Еббі скрикнула, налякавшись. А Дену вдалося ухилитися від камінця, якого вона перед тим підняла і запустила в нього.

- Дене! Ох. Ти до смерті мене налякав.

Через кошмарний сон і раптове пробудження Ден трохи захрип.

- Вибач, - мовив він, сідаючи біля неї. - Я не хотів тебе лякати.

Еббі сиділа, піднявши коліна, в одній руці вона тримала телефон, а іншою міцно обхопила свої гомілки. Її піжамні штани прикрашали пухнасті усміхнені хмарки.

– Така пізня година, а ти ще не спиш, – сказала дівчина. Вона теж трохи захрипла.

– Не міг заснути. А ти?

Еббі глянула на нього, ніби зважуючи, як відповісти. Нарешті вона заговорила:

– Отримала повідомлення від сестри. Насправді, кілька повідомлень. Справи вдома... Могло б бути краще. – Вона затихла. Можливо, Ден і не був експертом у спілкуванні, але він знав, що зараз не варто її розпитувати. Тож він чекав, поки Еббі продовжить. – Мої батьки майже не бачать одне одного. Тато створює музику для рекламних роликів, він ненавидить цю роботу, але за неї добре платять. Мама вважає, що йому треба повернутися до справжньої музики. Його музики. Але за це не платять.

– Непростий вибір.

– Вони постійно сваряться, потім миряться, але я завжди боюся, що вони... Ну, Джессі думає, що цього разу все серйозно. Вона думає, що вони справді зроблять це. – Еббі зітхнула.

– Що? Розлучаться? – «Дене, який же ти чуйний».

– Ага. – Вона знову зітхнула, і цього разу він почув, що їй перехопило подих. Він і гадки не мав, що робити, якщо вона почне плакати, і молився, щоб цього не сталося, бо не знав, як її заспокоюватиме. – Це просто вб'є мою сестру. Іноді мені здається, що мене це теж може вбити.

– Це справді кепсько. Мені шкода. – Що це він таке ляпнув? Чортзна-що. Звісно ж, зараз не час підлещуватись чи фліртувати, але, безперечно, треба було сказати щось серйозніше.

– Мені б дуже хотілося, щоб вони протримались ще кілька років, поки ми з Джессі не підемо до коледжу.

Ден сидів і співчутливо мовчав – принаймні він сподівався, що так воно виглядало.

– А з тобою що? – запитала Еббі, схиливши голову на один бік.

– Зі мною? Що зі мною?

– Чого тобі не спиться?

– А. – Знайомий внутрішній голос велів Дену притримати язика за зубами. Та й він не хотів ще більше псувати настроїв Еббі, детально описуючи свій сон. Однак Еббі поділилася з ним часточкою особистого життя, а її очі були такі великі й такі сумні... Справедливий обмін – то був його єдиний вихід. – Кошмар наснився.

- Ніби ти кудись падав чи тонув?

- Щось таке.

«Ні, зовсім не те».

Але Ден вирішив, що не зможе розповісти їй про свій сон. Ні про той, ні про інші свої сни. Вона подумає, що він дуже дивний, а її думка була для нього вкрай важливою. Тож він лише сказав:

- Це був той сон, коли відчуваєш себе таким... таким...

- Безпомічним?

- Ага.

- Я знаю, як це. Саме так я почуваюся зі своїми батьками. Нічого не можу зробити, і це дратує. - Вона перевела подих і продовжила: - Знаєш, може, це звучить дивно, але здається, що мені стало краще. Зазвичай я нікому про це не розкажую.

- А Джордану? Я думав, що ви з ним дуже близькі.

- Ні. Тобто, так. Ну, звичайно ж, але частіше він ділиться зі мною. У нього теж нічогенька халепа... Я не хочу обтяжувати його ще й своїми проблемами. Мені здається, що це неправильно - додавати йому нових переживань.

Вони сиділи в дружній тиші. Біля дерев трава була високою, і бліді завитки туману пропливали над цими заростями та розсіювалися на галявині. Наближався світанок, і нічна темрява потроху відступала.

- Ти вмієш слухати, Дене. Ти випромінюєш якусь мудрість.

- Дякую, - посміхнувся Ден. - Зажди, ти ж не маєш на увазі ті дурниці про Будду, правда? Бо це дійсно важко назвати компліментом.

Еббі засміялась, і на мить Ден справді повірив, що допоміг їй.

- Джордану варто було дібрати якісь інші слова, але я думаю, що він мав на увазі щось інше. - Усе ще посміхаючись, вона підсунулась ближче. У її волосся вже не було пір'інок, і хвиля її чорних кучерів невимушено спадала на одне плече. На секунду йому здалося, що Еббі його поцілує, і в той момент він зрозумів, що запросить її на побачення.

- Отож, - сказала дівчина, - хочеш розкажу, що потрібно робити, щоб заснути?

- Слухаю.

- Спочатку я заплюшую очі. Тобто, без цього ніяк. Але я заплюшую очі, розслабляюся та уявляю, що я дерево...

Ден пирхнув і відхилився, коли Еббі спробувала стукнути його по плечу.

– Дерево?

– Та ну тебе! Це справді працює.

– Еге ж. Я навіть не сумніваюся...

– Як знаєш, розумнику. Не буду розкривати тобі свою таємницю. – Еббі схрестила на грудях руки і пхикнула.

– Ні, будь ласка, розкажи. Ну припини, я хочу більше дізнатися... про... те, як бути деревом. – Хоч як він намагався стримуватись, його слова губилися в нападах сміху.

– Нічого я тобі не розкажу.

– Будь ласка, Еббі...

– Ой, ну добре, але тільки тому, що ти мені подобаєшся.

Ден не почув частину наступного речення, адже вона сказала, що він їй подобається.

– ...треба уявити власне коріння, побачити, як воно проходить крізь землю, все глибше і глибше, зосередитись на кожному корінці, спускатися все нижче і нижче, туди, де прохолодно і безпечно, де все оточено...

Він заспокоювався, просто слухаючи, як вона все це описує. Тоді Еббі простягнула руку і легенько торкнулася пальцями його скронь.

– Кожен корінець проходить крізь землю, крізь її товщу, він міцніє...

Він потягнувся, насолоджуючись відчуттям, що врешті зможе заснути.

– Ага. Бачиш? Я ж казала, що це працює.

– Непогано, Галузко.

– Мабуть, треба повертатися, – сказала Еббі, повільно підвелася і теж потягнулась. – І не називай мене Галузкою.

– Може, Жолудем?

– Нічого смішного.

– Як скажеш, Галузко. – Він позіхнув, прикриваючи долонею рот.

– Я не жартую. – Еббі суворо глянула на нього. – Якщо будеш називати мене Галузкою, я називатиму тебе Буддою.

– Ну добре, добре. Мир? – Ден зайшов за нею до вестибюля і зачинив за ними двері, які автоматично замкнулися. Вони піднялися на поверх Еббі.

- Ну, добраніч, - сказав Ден, переступаючи з ноги на ногу.

- Добраніч. І пам'ятай... - Еббі заплющила очі і прикинулась деревом. - Уяви, що ти дерево.

- Спробую, - відповів Ден, проводжаючи дівчину поглядом аж до дверей її кімнати.

Повернувшись до своєї кімнати, Ден таки спробував. Однак, коли він заплющив очі, дерево перетворилось на лозу, а лоза - на кайдани, і йому знову наснився той самий кошмар.

Розділ № 8

Наступного ранку Ден насилу обмінявся з друзями бодай словом. Їхнє спільне заняття було аж десь під обід, тому через безсонну ніч він кілька разів переставляв годинника, щоб довше поспати. За сніданком він жадібно і квапливо поглинав пластівці та апельсиновий сік і дивився, як Еббі прикладала до очей холодні ложки. Вона стверджувала, що це допоможе їй прокинутись і позбутися мішків під очима, спричинених недосипанням.

Але в нього не було часу спростувати цей міф. Ден, з розкладом у руках, побіг на своє перше заняття, сподіваючись, що історія психіатрії буде для нього гарним початком. Коли він зайшов до аудиторії, то побачив там Джорданового сусіда Ї і дуже зрадів, що серед юрби цих незнайомців зустрів дружне обличчя. Не звертаючи уваги на знайомий голос, який казав, що краще йому сидіти самому, Ден підійшов до Ї та відрекомендувався.

- Як справи? - запитав він у Ї, коли вони сідали.

- Так собі, - здвигнув плечима Ї. - Джордан постійно пише комусь повідомлення, навіть уночі, коли нам треба спати. Я чую, як клацають його пальці, мало не до четвертої ранку.

- Він справді дуже любить той телефон.

- А загалом? Мені подобається, що можу робити ще щось, а не тільки грати на тій клятій віолончелі. Я люблю музику і все таке, але я відкритий для інших можливостей. Може, я знайду їх на цьому занятті. Навіть якщо й не знайду, то принаймні дізнаюся щось нове, еге ж? До того ж, може, нам пощастить почути якісь класні історії про наш гуртожиток-божевільню.

Заняття почалося, і ввійшла професорка Реес - вона взялася роздавати студентам програму курсу. Вона знову була вдягнена у все чорне, але цього разу на її шиї висіло кварцове намисто. Її вигляд трохи нагадував Дену ворожку з нічних телепередач.

Професорка Реес одразу йому сподобалась, особливо після того як один зі студентів підняв руку, а вона лагідно відповіла:

– Ні, ми не будемо обговорювати притулок Бруклін. Але дякую за ваше запитання. Якщо захочете самостійно провести дослідження цієї теми, щоб отримати додаткові бали, я не проти.

Рука одразу ж опустилася.

Минуло дві години, і Ден лише кілька разів відволікався – думав, що там Еббі з Джорданом роблять на занятті з малювання. Він сподівався, що Еббі не розкаже Джордану про їхню нічну розмову. Ні, Ден не переймався тим, що Джордан дізнається про його кошмар чи проблеми з батьками, які виникли в Еббі, йому просто хотілося, щоб ця розмова була лише їхньою таємницею.

Ніякого різкого і пронизливого дзвоника, що сповіщає про закінчення уроку. Замість цього за чверть до кожної години бамкали дзвони місцевої каплиці, і так професори визначали, коли закінчувати заняття. Це була приємна зміна. Ден заховав свою папку до наплічника. Студентів не зобов'язували купляти підручники, а більшість навчальних матеріалів вони отримували на роздруківках, у вигляді слайд-шоу та документальних фільмів. Ден вискочив з аудиторії одразу за Ї, а тоді пригадав, що він уже не в школі і нічого страшного не станеться, якщо він спізниться на обід.

Усім студентам роздали карту коледжу, і, вивчаючи її, Ден почувався туристом. Погода надворі змінилася – росяний ранок перетворився на спекотний літній день.

Професорка Реес уже вийшла на галявину, щоб покурити. Ден пригадав, що вона казала про додаткові бали, і підійшов до неї.

Вона посміхнулась, докурила цигарку і вкинула її у найближчу металеву урну.

– Деррен, так? – запитала вона.

– Ден, – виправив він, ховаючи руки в кишенях. – Деніел Кроуфорд.

Якийсь час вона дивилася на нього, а тоді сказала:

– Так. Запам'ятала. Тепер не буду плутати.

– Мене цікавлять дослідження, за які можна отримати додаткові бали.

– Ой, Дене, я пожартувала. Ти ж знаєш, що тут не ставлять оцінок, правда? – професорка тихенько засміялась. – Ти хочеш отримати рекомендацію чи просто підлешуєшся?

– Ну, я... – Ден навіть не знав, що їй відповісти, він зникнув від того, що вона такої погані думки про нього. – Просто це мене дуже зацікавило... Психіатрія та історія, маю на увазі. Мені здалося, що було б класно отримати додаткові бали. Я подумав, що міг би взяти інтерв'ю у місцевих жителів, дізнатися їхню точку зору.

– Нехай щастить! – Професорка Реес поправила на плечі лямку від сумки.

– Перепрошую?

– Місцеві жителі, як би це сказати, забобонні? І це ще м'яко кажучи... Уже кілька років вони пишуть клопотання про знесення Брукліну, але все марно. По-перше, це історична пам'ятка і її не можна чіпати. По-друге, немає жодної причини його зносити. Фундамент трохи ненадійний, це правда, однак коледж оплачує його ремонт, за який невдовзі візьмуться. – Вона понишпорила в сумці й витягла пачку цигарок. Прикурила одну і махнула нею. – Отож, ти можеш зіткнутися зі, скажімо, опором. Вони розкажуть тобі про Бруклін, авжеж, тобі аж вуха зів'януть, але тільки про те, як сильно вони хочуть, щоб його знищили.

– Дуже шкода, – широко сказав Ден. – Я думав, що з цього вийде непогана наукова робота.

– Вийде, і тобі варто спробувати. – Професорка Реес нахилилася до нього і по-змовницьки посміхнулася. – Знаеш, я отримала дозвіл провести для старшокурсників один семінар у старій закритій частині гуртожитку. Ми переглядатимемо старі архіви і нарешті вивеземо їх з коледжу. Ти прийдеш сюди наступного року?

– Я б хотів, – відповів Ден. – Але я тільки перейшов у старші класи. – Насправді Ден ще не вирішив, чи вступатиме до цього коледжу. Втім, якщо йому сподобаються літні курси, то чом би й ні. – Послухайте, якщо у мене вийдуть гарні інтерв'ю, ви зможете використати їх для свого семінару.

– Звісно, – сказала вона. – Поживемо – побачимо.

Ден пішов, легенько помахавши їй рукою. Він ще не зрозумів, чи ідея докопатися до минулого Брукліну лякала його, чи захоплювала, але, оскільки це було, так би мовити, його завдання – нехай навіть неофіційне завдання для отримання фальшивих додаткових балів, – цей факт додавав їй певної вагомості. Тепер він зможе розповісти Еббі та Джордану про свої знахідки і при цьому не виглядатиме психом.

Якщо вже зайшла мова про Джордана та Еббі, то вони, мабуть, чекають на нього за обідом. Ден пригадав ту мить минулої ночі, коли йому здалося, що Еббі от-от його поцілує. Чи вона теж про це згадує? Чи вона теж про нього думає?

Чотири дні Ден збирав усю свою сміливість, щоб запросити Еббі на побачення.

Правду кажучи, це були чотири неймовірні дні, протягом яких він, Еббі та Джордан стали просто нерозлийвода. Вони разом їли, разом сиділи на заняттях і вечорами разом гуляли. Утім, через це Ден ще більше боявся запросити Еббі на побачення. Голова йому йшла обертом. Чи варто її запрошувати? А що, як вона йому відмовить? Чи залишаться вони після цього друзями? Як до цього поставиться Джордан? А що, як вона погодиться? А що, як?..

Він постійно занурювався у свої думки, і навіть Фелікс помітив, що з ним щось не те.

– Здається, ти чимось засмучений, Деніеле, – якимось зауважив Фелікс, коли Ден після обіду повернувся до кімнати, гепнувся на ліжку і голосно зітхнув. – Хочеш про це поговорити?

Ден зважував, чи є якийсь сенс радитися з Феліксом щодо свого побачення – хоча йому здавалося, що його сусід теж непогано проводить час на цих курсах. Він досі вчився сам у їхній кімнаті, говорив, як учитель хімії, і дуже мало спав. Але його комікси кудись зникли і скидалося на те, що йому подобалось займатися своїми справами.

– Ну-у, – протягнув Ден. – Я думаю про те, щоб запросити Еббі на побачення. Як гадаєш, які в мене шанси?

– Ага, тепер розумію, чого ти такий знервований...

– Ти... розумієш? – Ден зупинився, хоча й не був певен, чи хоче почути Феліксові пояснення.

– Хоча в тебе й симетричне обличчя, вуха трохи клапаті. Ти не дуже високий, і м'язів небагато, тож... А з іншого боку, Еббі...

– Так, – перебив його Ден. – Вона збіса гарна.

Фелікс зачекав, поки Ден договорить, і знизав плечима.

– Я б сказав, що вона, так би мовити, не для тебе.

– Я так і думав, дякую, – пробурмотів Ден. Йому не варто так засмучуватись, зважаючи на автора цих суджень, але... все одно неприємно.

– Але це якщо дуже придивлятися, – засіяв посмішкою Фелікс, обернувшись на стільці. – Я відповів на твоє запитання?

– Так, – сказав Ден. – Ти дуже допоміг. Дякую. – Він зібрав свої записники і вийшов з кімнати.

Та фраза – «не для тебе» – мучила його всю дорогу. В якомусь сенсі Фелікс мав рацію. Ніколи раніше Ден не зустрічав такої дівчини, як Еббі, – вона дарувала йому краплинку світла щоразу, коли з'являлася поруч.

Забамкав дзвін місцевої каплиці, сповіщаючи, що вже за чверть друга і час починати заняття. Спізнився. Як таке могло статися? Він вийшов з гуртожитку кілька хвилин по першій. Ден шодуху промчав решту шляху і зупинився перед входом до навчального корпусу геть захеканий і спітнілий. Під останній удар дзвона він увірвався в коридор. Джордан та Еббі чекали на нього біля дверей до аудиторії.

– Нарешті! – вигукнула Еббі. – Ми вже думали, що ти не прийдеш.

– Просто спізнився. Були деякі справи з сусідом.

– Аякже, ми всі знаємо, що ти хотів ефектно з'явитися, – піддразнив його Джордан, легенько штовхнувши ліктем. Ден увійшов за ними і під суворим

поглядом професора – високого, середніх років чоловіка з еспаньйолкою та сивим волоссям – почовгав до свого місця.

– Я вже було подумав, що це триголова гідра, – сказав професор Дуглас, трохи зсунувши окуляри на перенісся. – Так-так, ви трое, дивіться, щоб це не стало вашою звичкою.

«Гідра. Дотепно», – подумав Ден. І посміхнувся.

– Вибачте! – озвалась Еббі, блискавично вихоплюючи свою папку. – Це більше не повториться.

Професор Дуглас кивнув і відвернувся до дошки.

Після заняття друзі разом вийшли на галявину. Доріжкою до них підбіг високий хлопець з квадратною щелепою і став навпроти Еббі.

– Привіт, Еббі! Джордане! – Хлопець посміхався, демонструючи свою сліпучу, ніби щойно від стоматолога, усмішку. – Може, хочете випити кави?

У нього, звісно ж, був чарівний південний акцент. А як інакше?

– Я Ден. – Ден простягнув руку, примушуючи його відпустити руку Еббі.

– Еш, – відповів хлопець, ніби лещатами стиснувши його руку. – Приємно познайомитись. Ну то?... – Еш кивнув у бік Вілфурду.

– Звичайно, я з ніг валюся, – прошебетала Еббі. – А ви, хлопці?

– Я теж не проти, – відповів Джордан.

Ден лише знизав плечима і посміхнувся так, ніби хотів сказати: «Ну добре, але я б краще пішов деінде». Він мовчки йшов на кілька кроків позаду, сховавши руки в кишенях. До нього приєднався Джордан і кинув йому обережний багатозначний погляд, від якого Дену стало геть ніяково. Він не збирався нічого казати. Якщо Еббі хоче проводити час з Ешем, то це його аж ніяк не стосується.

Але Джордан не вгавав.

– Вони з Еббі вчаться в одній школі, – по-змовницьки прошепотів він, обертаючи в пальцях олівця. – Вона познайомила нас на занятті. Здається, у своїй школі вони разом ведуть гурток малювання.

– Угу, – відповів Ден. – На перший погляд досить приемний...

– Але?

– Жодних «але». – Ден відкинув з дороги галузку, і та полетіла в траву. – Він приемний. На цьому, мабуть, і все. Та й взагалі, всім на це начхати! Більшість людей приемні.

Ден подумав про свою школу. «Приемних» там було хоч греблю гати, і ніхто з них його особливо не цікавив. Та він цим дуже і не переймався. Він був

одним з найкращих учнів свого класу, і через рік він вступить до коледжу, подалі від них.

Джордан підняв брови.

– Тобі не здається, що ти занадто суворий до цього хлопця? Ти знаєш його якихось десять секунд, Дене. Він просто один з тих хлопців, ну ти знаєш, які з усіма ладнають. Люди люблять бути в їхній компанії.

Ден копнув землю.

– Не розумію. Як вам це вдається? Я маю на увазі, ладнати з усіма.

– Для початку припини бути таким ревним, – сказав Джордан.

Він сказав це жартома, але Дена його слова зачепили. Невже це так кидається в очі? Може, йому варто пересилити себе і змиритися з тим, що в Джордана та Еббі є й інші друзі? Але йому самому не треба когось іншого.

Ден так-сяк намагався їсти тістечко, а Еббі та Джордан про щось теревенили з Ешем. Здавалося, що нікому немає діла до того, що він не промовив жодного слова. Він намагався не хмуритись, але сумнівався, що це йому вдається.

Пізніше Еш пішов грати у фризбі, а Джордан сказав, що має з кимось зустрітися, щоб обговорити спільний проект. Раптово Ден та Еббі залишилися наодинці.

Посміхаючись, Еббі глянула на нього.

– Не сумуй, – мовила вона. – Ти такий серйозний.

– Я... – почав Ден, але враз на нього щось найшло і він зрозумів, що мусить сказати це зараз або не скаже ніколи. – Хочеш увечері десь погуляти? Тобто, тільки ми з тобою?

– Добре. – Еббі посміхнулась, а Ден подумки відзначив різницю між «добре» і «звичайно».

«Скажи їй, що це побачення, скажи, що для тебе це побачення».

– Це необов'язково має бути побачення чи щось таке, – ніяково додав він.

«Це побачення. Це побачення, ти запрошуєш її на побачення...»

– О, – відповіла Еббі, опускаючи очі. – Ні, звісно...

– Або це може бути побачення?

– Добре... – Вона засміялась. – Що ти замислив?

– Тобто?

– Що ти хочеш робити? Повечеряти або?..

– А! Так, повечеряти. Я чув, гм, я чув, що неподалік є одне непогане місце. Ї розказав про нього. Здається, «Брюстерс». Там є сандвічі й усе таке. – Виявляється, це не так уже й важко.

– Домовились. Йдемо в «Брюстерс», – весело прошебетала Еббі. – Десь о сьомій?

– Так, о сьомій буде ідеально.

– Чудово! Рівно о сьомій. Зустрінемося унизу о сьомій. – Вона кивнула і засміялась. – Боже, я можу повторити «о сьомій» ще кілька разів?

– Мабуть.

Після цього Еббі сказала щось про те, що хоче піти до спортивного комплексу, а Ден відповів, що має трохи повчитися, тож на галявині вони розійшлися в різні боки, посміхаючись і махаючи одне одному, наче двоє дурників. Він дивився, як Еббі йшла стежкою, доки не загубив її в юрбі інших студентів, що тинялися надворі.

Тоді Ден неквапливо пішов до гуртожитку. Він то сходив, то знову заходив на доріжку, а під кросівками хрускотіли шишки. На одній з галявин він помітив купку студентів, що зібралася навколо грилю, – скидалося на те, що двоє старост збиралися влаштувати ранній обід. Він чув запах диму, що підіймався вгору і розчинявся на легенькому вітерці. Він чув потріскування вогню. Він почувався просто чудово.

Розділ № 9

Той факт, що сьогодні у нього, можливо, буде побачення, викликав безліч запитань. Як от, чи він сьогодні голився? Це виглядатиме дуже офіційно і навіть трохи занадто? Чи варто йому поводитися невимушено, щоб не здавалося, ніби він на щось натякає? Утім, Ден справді сподівався, що це буде побачення. Він пригадав її очі – великі, всепоглинаючі очі, заглянувши в які він міг побачити цілий світ.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=25277838&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Нотатки

1

Переклад Анатолія Онишка.

2

Миля – британська та американська міра довжини, приблизно дорівнює 1,6 км.

3

Фут – британська та американська міра довжини, приблизно дорівнює 30 см.

4

Асоціація Євангельських Християн Гедеон поширює безкоштовні примірники цієї Біблії в готелях, студентських гуртожитках, лікарнях, в'язницях і військових частинах.

5

Учасники цієї гри отримують перелік предметів, які мають знайти за обмежений час.

6

«Громові коти» – американо-японський фантастичний мультсеріал.

7

Бочче – гра з м'ячем, різновид боулінгу.